

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **V. P.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2016, č. j. JMK 74076/2016, sp. zn. S-JMK 65989/2016/ODOS/Př ve věci správního deliktu provozovatele vozidla,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní

orgán I. stupně“) ze dne 14. 3. 2016, č. j. ODSČ-91292/15-20, sp. zn. ODSČ-91292/15-HEV/V (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se jako provozovatel vozidla tovární značky BMW, registrační značky 1AT 1621, měl dopustit tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když předmětné vozidlo dne 20. 12. 2014 v 12:30 hod. v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu neoprávněně zastavilo nebo stálo na pozemní komunikaci Zahradnická 12 v Brně, přičemž takové porušení povinnosti vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Současně byla prvostupňovým rozhodnutím žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Stručný obsah správních spisů

Postup správního orgánu I. stupně vycházel z oznámení přestupku ze dne 18. 3. 2015 ze strany Městské policie Brno, ve kterém bylo popsáno zjištění ohledně porušení povinnosti vyplývající ze zákazové značky „Zákaz zastavení“ (č. B 28), jehož se měl dopustit v uvedený čas na uvedeném místě neznámý pachatel s předmětným vozidlem BMW; oznámení bylo doplněno fotografiemi místa včetně příslušné zákazové značky a také předmětného vozidla. Na základě těchto podkladů vyzval dne 19. 3. 2015 správní orgán I. stupně provozovatele vozidla (žalobce) k uhrazení určené částky (700 Kč) do 15 dnů od doručení výzvy ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž jej současně poučil o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče, jenž v době přestupku vozidlo řídil, opět ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Dne 20. 7. 2015 bylo dne záznamu razítkem ve spise řízení ve věci uvedeného přestupku odloženo. Žalobce (prostřednictvím zástupce – společnosti FLEET Control, s.r.o.) na popsanou výzvu reagoval až podáním ze dne 5. 8. 2015 tak, že auto v předmětné době užíval a řídil L. Y., nar. X., bytem P. 15, P. 1. Správní orgán I. stupně na uvedené reagoval tak, že do správního spisu založil výzvu k podání vysvětlení v jiné věci ze dne 1. 6. 2015, jež byla adresována právě panu L. Y. Součástí této výzvy byl i doklad o doručování, kdy zásilka nebyla doručena, ale adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a poučen; zásilka pak byla uložena na poště a nebyla vyzvednuta. Následně byl žalobce písemností ze dne 11. 2. 2016, č. j. ODSČ-91292/15-17 vyrozuměn o zahájení správního řízení, dále o tom, že 9. 3. 2016 v 9.00 hod. bude prováděno dokazování listinou mimo ústní jednání a dále byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve shora uvedeném termínu. Správní orgán I. stupně následně mimo ústní jednání provedl důkazy listinami obsaženými ve správním spise, vč. příslušné dokumentace (fotografie); žalobce ani jeho zástupce se nedostavili. Následně správní orgán I. stupně uzavřel, že přestupek nezjištěného řidiče byl na základě těchto podkladů náležitě prokázán a vydal shora popsané prvostupňové rozhodnutí.

Žalobce reagoval dne 15. 2. 2016 prostřednictvím datové zprávy podáním blanketního odvolání, jež na výzvu správního orgánu I. stupně podáním ze dne 19. 4. 2016 doplnil. V doplnění odvolání namítal, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, že správní orgán I. stupně neměl vést správní řízení se žalobcem, ale zahájit přestupkové řízení s osobou řidiče, jež mu byla známa. Dále namítl, že správní delikt provozovatele vozidla již byl promlčen.

Žalovaný podané odvolání zamítl, neboť prvostupňové rozhodnutí shledal správným a zákonným. Ústní jednání v dané věci nebylo potřeba nařizovat, neboť nebyly splněny podmínky dle § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V řízení o správních deliktech nemají správní orgány povinnost vždy nařizovat ústní jednání, rovněž dokazování není nutné provádět výlučně při ústním jednání. V podrobnostech pak žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46. Pokud jde o možné zahájení přestupkového řízení s konkrétním řidičem vozidla, podle žalovaného nebyla sdělena osoba v centrálním registru obyvatel nalezena a na uvedenou adresu jí nelze doručovat; navíc žalobce údaje o řidiči vozidla sdělil až po uplynutí stanovené lhůty. Správnímu orgánu I. stupně se tedy nepodařilo zjistit takové skutečnosti, jež by odůvodňovaly zahájení přestupkového řízení, a proto byla věc zákonně odložena. Jako nedůvodnou žalovaný posoudil i námitku zániku odpovědnosti provozovatele vozidla po jednom roce od jeho spáchání, když odkázal na § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu (podle něhož se na odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f zákona použijí ustanovení vztahující se na odpovědnost právnických osob), přičemž odpovědnost právnické osoby podle § 125e odst. 3 téhož zákona zaniká, nezahájil-li správní orgán řízení od dvou let, kdy se o deliktu dozvěděl.

III. Obsah žaloby

Žalobce se závěry žalovaného jako odvolacího orgánu nesouhlasil a proti jeho rozhodnutí podal správní žalobu, ve které vznesl následující námitky:

Předně namítal, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ačkoli mu žalobce poskytl potřebnou součinnost, správní orgán I. stupně se ani nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení. Dle názoru žalobce je přitom možné uvést totožnost osoby řidiče až do zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, bez ohledu na to, že již byla věc přestupku odložena. Správní orgán I. stupně měl podniknout všechny možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, minimálně se pokusit mu zaslat výzvu k podání vysvětlení. Případně měl alespoň předvolat žalobce, neboť ten byl ochoten kdykoli poskytnout další informace. Správní orgán I. stupně pouze do spisu založil výzvu k podání vysvětlení ze dne 6. 1. 2015, kterou byl oznámený řidič předvolán v jiné věci, kdy byla zásilka vrácena s odůvodněním, že adresát nemá schránku. Podle žalobce nemá takový důkaz žádnou relevanci, neboť během osmi měsíců si mohl oznámený řidič schránku označit.

Správní řízení o deliktu provozovatele vozidla přitom nemělo být vůbec zahájeno z toho důvodu, že správní orgán I. stupně vůbec neodložil řízení o přestupku. V případě předmětného přestupku totiž ve spise absentuje záznam o odložení věci.

Podle žalobce navíc správní orgán I. stupně rozhodl o spáchání správního deliktu, aniž by předtím žalobci jasně sdělil, z čeho je přesně obviněn. V oznámení o zahájení řízení ze dne 11. 2. 2016 nespecifikoval, jaký přestupek byl spáchán, když pouhé sdělení, že přestupek spočíval v nedovoleném zastavení a stání je nedostatečné. Teprve z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zjistil, že řidič stál v zákazu zastavení.

Žalobce namítal i postup žalovaného, který potvrdil prvostupňové rozhodnutí, aniž by mu předcházelo ústní jednání, ačkoli toto žalobce namítal již v odvolání. Takový postup přitom žalobce zkrátil na jeho právu vyplývajícího z čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Měl právo, aby byla věc projednána v jeho přítomnosti (přítomnosti obhájce) a aby se mohl vyjádřit ke všem provedeným důkazům. Obviněný z jiného správního deliktu má právo na obdobný standard jako obviněný z přestupku nebo trestného činu. Žalobce odkázal jednak na § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a také na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015 - 35, dále na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014 - 35 a především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 - 30, jenž je podle žalobce na věc zcela přílehlavý. V posledně zmíněném rozsudku je navíc uvedeno, že správní orgány nejsou podle § 49 odst. 1 správního řádu povinny nařizovat ústní jednání pouze tehdy, není-li nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. V tomto případě bylo ústní jednání nezbytné, neboť jenom na něm mohl žalobce upozornit na skutečnost, že správní spis neobsahuje podklad svědčící o protiprávním jednání řidiče. I kdyby navíc správní orgán I. stupně seznal, že není nutné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce, provádění důkazů v nepřítomnosti žalobce bylo jednoznačným porušením zásady bezprostřednosti. Správní orgán sice vyrozuměl žalobce o konání dokazování mimo ústní jednání a o následném vyjádření se k podkladům rozhodnutí, nepočul jej však o tom, že se dokazování může účastnit.

Žalobce rovněž zpochybňoval vymezení skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí; konkrétně přestupku, jehož se dopustil nezjištěný řidič vozidla žalobce. Podle něj nebylo dostatečně identifikováno, jaký konkrétní skutek se udál. Žalobce v tomto kontextu upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73. Žalovaný měl konkrétně specifikovat, jaké povinnosti řidiče byly porušeny a zda přestupek vykazoval znaky přestupku dle silničního zákona. Vzhledem k tomu, že § 125c odst. 1 písm. k) je pak „zbytkovou“ kategorií přestupků, lze pod ní podřadit celou řadu jednání; proto bylo nutné jasně specifikovat, jak konkrétně řidič vozidla jednal (např. že stál na místě, kde bylo stání zakázáno), nelze pouze uvést, že neoprávněně zastavil a stál. Žalobce dále s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33 upozornil na to, že výrok rozhodnutí musí obsahovat uvedení paragrafu, v rozporu s nímž řidič jednal.

Dále pak žalobce vznesl námitku promlčení předmětného správního deliktu. Uvedl, že žádným právním předpisem není stanovena lhůta k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt přitom musí vykazovat znaky přestupku, přičemž po uplynutí jednoleté lhůty je jediným znakem přestupku jeho neprojednatelnost. V této souvislosti žalobce odkázal na metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5, podle níž nelze správní delikt provozovatele vozidla projednat, uplynula-li ode dne jeho spáchání projednávaného přestupku doba delší než jeden rok. Tuto analogii metodika doporučovala s ohledem na

zásadu *in dubio pro mitius*. Žalobce legitimně očekával, že žalovaný řízení o správním deliktu v důsledku uvedené metodiky zastaví.

Žalobce také namítal, že správní orgány řádně neprokázaly, že by řidič vozidla skutečně dopouštěl přestupku. Tato skutečnost vyplývá pouze z „Oznámení přestupku“, jež je v podstatě úředním záznamem, který nemůže být považován za důkazní prostředek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115). Pořízené fotografie jsou pak natolik nekvalitní a není z nich zřejmé, že by řidič vozidla skutečně stál v působnosti značky B 28.

Konečně závěrem pak žalobce namítal protiústavnost samotné skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a především pak povinnosti provozovatele vozidla stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla není schopen ovlivnit chování řidiče a zajistit, aby tento dodržoval stanovené povinnosti. Absolutní odpovědnost provozovatele dochází k zásahu hned do několika jeho základních práv.

Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný k postupu správního orgánu I. stupně uvedl, že sděleného řidiče nebylo možné dohledat v centrálním registru obyvatel a na uvedenou adresu mu nelze doručovat, což bylo ve správním spise podloženo kopií doručky výzvy k podání vysvětlení. Účastník navíc údaje o řidiči sdělil až po odložení věci. Podle žalovaného tak správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče. V této souvislosti žalovaný upozornil také na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46 a rovněž na skutečnost, že L. Y. se opakovaně vyskytuje jako osoba řidiče v řízeních, ve kterých jako zmocněnec vystupuje společnost FLEET Control, s. r. o.

K dílčí námitce týkající se absence záznamu o odložení věci ve správním spise žalovaný uvedl, že tento záznam ve spise neabsentuje, je totiž uveden na str. 1 správního spisu.

V námitce zpochybňující vymezení skutku v oznámení o zahájení řízení žalobce neuvedl podstatnou část popisu skutku, a to, že došlo k porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, tj. k porušení povinnosti vyplývající ze zákazové dopravní značky.

Jako nedůvodnou označil žalovaný i námitku vztahující se k nenařízení ústního jednání. Zopakoval, že ústní jednání nebylo potřeba nařizovat, neboť nebyly splněny podmínky dle § 49 odst. správního řádu a u správních deliktů není ústní jednání obligatorní. Stejně tak není nutné provádět dokazování pouze při ústním jednání. Rozhodnutí bylo vydáno na základě provedených důkazů listinou, o jejich provádění byl žalobce vyrozuměn. Ve vztahu k potřebě nařizování ústního jednání žalovaný odkázal také na rozsudky Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46 a uvedl, že i žalobcem

uváděný rozsudek téhož soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30 připouští meritorní rozhodování bez nařízení ústního jednání, stejně tak provádění důkazů mimo něj.

K pochybení dle žalovaného nedošlo ani v případě popisu skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Ten je konkrétní a srozumitelný. Je zde uvedeno, že skutek spočíval v neoprávněném zastavení nebo stání, přičemž je zde uvedeno i konkrétní ustanovení (§ 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

K otázce prekluze žalovaný odkázal na § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, jenž i pro odpovědnost za správní delikt podle § 125f tohoto zákona obsahuje odkaz na ustanovení upravující odpovědnost právnických osob (§ 125e odst. 3 téhož zákona). Podle tohoto ustanovení přitom platí, že správní orgán musí zahájit řízení do dvou let od dozvědění se o správním delikt, nejpozději do čtyř let od jeho spáchání. Metodika Ministerstva dopravy již není aktuální, a to s účinností od 7. 11. 2014, kdy bylo uvedené ust. § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu aktualizováno a byl zde vložen i § 125f.

Správní delikt pak dle žalovaného byl náležitě prokázán, a to podklady obsaženými ve správním spise. Z nich jednoznačně vyplývá, že vozidlo žalobce zastavilo a stálo v působnosti značky „Zákaz zastavení“ (č. B 28). V předchozím řízení navíc žalobce zůstal v tomto případě pasivní, nemá již nárok na posouzení této námitky nyní v řízení před soudem.

Žalovaný rovněž odmítl namítanou protiústavnost povinnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex off), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Žalobce vznesl několik žalobních námitek, soud se však předně zabýval námitkou protiústavnosti samotného § 125f zákona o silničním provozu – tedy institutu odpovědnosti provozovatele vozidla (fyzické osoby) za dodržování silničních pravidel řidičem vozidla. Tento institut byl do zákona o silničním provozu včleněn novelou č. 297/2011 Sb., a to vložením nových §§ 125f, 125g a 125h, s účinností od 19. 1. 2013. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem

Krajský soud dospěl k závěru, že o protiústavnosti v tomto případě nelze hovořit. Předně, totožnou námitkou (jakož i většinou ostatních žalobních námitek) se již zdejší soud zabýval

např. v rozsudku ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016 - 29, kde uvedl, že z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.

V nynější věci nemá soud důvod se od těchto závěrů odchylovat, přičemž opakuje, že pokud žalobce namítal, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny vlastnictví rovněž zavazuje; v tomto kontextu lze hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevovat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Zdejší soud v tomto kontextu blíže citoval i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, na nějž v podrobnostech odkazuje. Zdůrazňuje také, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, zejména bod 23) Proporcionalita přijatého řešení je přitom zajištěna v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016 - 35). Námitka protiústavnosti ustanovení § 125f zákona o silničním provozu proto není důvodná.

Následně se soud zabýval námitkou promlčení správního deliktu provozovatele vozidla. Tak jako tak by se totiž promlčením – z pohledu právní teorie je vhodnější používat pojmu prekluze = zánik odpovědnosti za správní delikt – musel zabývat přednostně z úřední povinnosti (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39) a v případě, že by prekluzi odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt dovodil, stalo by se posouzení ostatních námitek již nadbytečným.

Výše zmíněná novela zákona o silničním provozu (č. 297/2011 Sb.) skutečně neobsahovala žádnou úpravu prekluzivní lhůty tohoto správního deliktu, tj. lhůty, po jejímž uplynutí odpovědnost provozovatele vozidla zaniká. Zákon o silničním provozu výslovně obsahoval toliko prekluzivní lhůtu u správních deliktů právnických osob, a to v § 125e odst. 3, podle kterého *„odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se pak toto ustanovení vztahovalo i na správní delikty fyzických osob, k nimž došlo při jejich podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a na správní delikty fyzických osob podle § 125d tohoto zákona. Lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle § 125f zákona o silničním

provozu tak skutečně z důvodu opomenutí zákonodárce původně stanovena nebyla. A na tento stav dopadala žalobce uváděná metodika ministerstva dopravy a soudy ostatně tuto argumentaci také uznaly (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 30 A 31/2016 - 35).

Nicméně s účinností od 7. 11. 2014 byla novelou zákona o silničním provozu (zákonem č. 230/2014 Sb.) výslovně upravena i prekluzivní lhůta správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu i u fyzických osob nepodnikajících, a to tak, že v § 125e odst. 5 věta za středníkem zákona o silničním provozu byl § 125d nahrazen § 125f. Ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikty právnických osob (nutnost zahájit řízení do dvou let ode dne, kdy se správní orgán o deliktu dozvěděl) se tak nyní použije i na správní delikty nepodnikajících fyzických osob podle § 125f zákona o silničním provozu. Na projednávanou věc tak dopadá již tato nová úprava, neboť ke spáchání přestupku nezjištěného řidiče došlo až dne 20. 12. 2014. Správní orgán I. stupně přitom zahájil řízení oznámením doručeným zástupci žalobce dne 12. 2. 2016, z čehož vyplývá, že lhůta vyplývající z § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu nebyla překročena. K zániku odpovědnosti za předmětný správní delikt tak nedošlo.

Nedůvodnou je rovněž námitka, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bez toho, aby učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. V první řadě krajský soud poukazuje na skutečnost, že správní orgán I. stupně primárně vycházel ze skutečnosti, že žalobce ve stanovené lhůtě – a ani poté do odložení věci – nezaplatil stanovenou částku a ani nesdělil údaje o řidiči vozidla. V takovém případě bylo odložení přestupku zcela oprávněné; o tom, že k odložení věci došlo, není sporu, neboť to vyplývá z č.l. 1 správního spisu, kde je otisk razítka (s příslušným textem o odložení věci a o důvodu odložení) doplněn o datum a podpis.

Pakliže údaje o řidiči vozidla sdělil zmocněnec žalobce až po odložení přestupku, byla jejich validita a relevance tímto jistě dosti zpochybněna. Přesto správní orgán I. stupně toto sdělení zcela nepominul a osobou pana L. Y. se zabýval. Vyšel přitom z toho, že v minulosti se této osobě na uvedenou adresu doručovat nedařilo, což doplnil kopií výzvy k podání vysvětlení v jiné věci; na této výzvě je také uvedena poznámka úřední osoby, že v „Kukátku“ (aplikace správního orgánu pro přístup do základních registrů) nebyla tato osoba ke dni 16. 6. 2015 nalezena. Uváží-li soud, že údaje byly zmocněncem sděleny opožděně, že měl správní orgán I. stupně povědomí o nedoručitelnosti předvolání z předchozích případů a že ke dni 16. 6. 2015 (tj. pouze dva měsíce před oznámením řidiče v nyní projednávané věci) nebyla tato osoba nalezena v registru obyvatel, lze akceptovat, že již předvolání v této věci panu L. Y. pro nadbytečnost nezasílal a rovnou přistoupil k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce).

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, *„šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče*

provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ (pozn. potvrzení doplněno krajským soudem).

V tomto případě nemá krajský soud pochybnosti o opakované nemožnosti panu L. Y. doručovat, což je mu známo především z jeho vlastní činnosti (shora uvedený rozsudek ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016 – 29), kdy správní orgán doručoval na nyní uvedenou adresu Palackého 15, 110 00 Praha 1, obálka se však vrátila zpět s informací, že uvedený je na této adrese neznámý. Poté doručoval i na adresu, kterou zjistil z obchodního rejstříku (K Žižkovu 7, Praha 9). I z této adresy se ovšem obálka vrátila s informací, že je adresát na této adrese neznámý. Vedle toho lze odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 39. S uvedenou osobou řidiče se pak setkal i Krajský soud v Hradci Králové, který ve svém rozsudku ze dne 8. 3. 2017, č. j. 30 A 33/2016 - 41, citoval závěr správního orgánů o této osobě následovně: „vzhledem k tomu, že řidiče L. Y. nebylo možno ztotožnit v základních registrech, požádal správní orgán Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky o zjištění pobytu. Dne 18. 5. 2015 obdržel odpověď, že jmenovaný L. Y., st. přísl.: Čínská lidová republika, byl správně vyhoštěn z území České republiky od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a v současné době cizinec není v evidenci Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu.“ Uvedený soud k tomu to doplnil, že „že jmenovaný L. Y. byl po neúspěšném azylovém řízení správně vyhoštěn z území České republiky, správní vyhoštění je platné do 31. 12. 2009. Je veden v evidenci nežádoucích osob. Poslední údaj o jeho místu pobytu je ze dne 27. 9. 2011, kdy opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Aktuální místo jeho pobytu není známo. Dále je ve správním spise založena fotokopie doručanky s č. j. MMHK/0677576/2015 P/826/2015/OS1/Mich, tedy správního řízení, v němž byla písemnost adresovaná uvedené osobě doručována. Z doručanky je nepochybné, že písemnosti zasílal správní orgán prvního stupně, adresátem byl jmenovaný na adrese P. 15, P. 1. Zásilky nebyly adresátem v úložní době vyzvednuty, a proto byly vráceny správnímu orgánu. Stalo se tak v průběhu dubna 2015.“ Krajský soud v Hradci Králové proto uzavřel, že sdělení osoby L. Y. jako řidiče vozidla bylo obstrukčním úkonem, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat; přičemž tato osoba byla uváděna opakovaně v různých řízeních.

Nad rámec uvedeného pak ještě krajský soud doplňuje, že postup žalobce, resp. jeho zástupce ve správním řízení – společnosti FLEET Control s.r.o. – v této věci v zásadě odpovídal účelovým procesním strategiím a obstrukcím, které činnost společnosti Fleet Control s.r.o. a Mgr. Topola při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů pravidelně provázejí (lze odkázat např. právě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46 nebo ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Osoba L. Y. je zjevně jako řidič uváděna opakovaně (mimo shora uvedených rozsudků srov. dále např. i rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze

dne 21. 9. 2016, č. j. 10 A 31/2016 - 45). Soudní řízení v uvedených věcech se vždy týkají objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž provozovatel vozidla, respektive jeho zmocněnec společnost FLEET Control, s. r. o. vždy uvede osobu L. Y. (cizince, jenž je zcela nekontaktní) jako osobu řidiče; zástupcem v řízeních před soudem byl v těchto věcech vždy Mgr. Topol. Tím spíše pak nelze vyčítat správnímu orgánu I. stupně, potažmo žalovanému, že neprováděli rozsáhlé pátrání po panu L. Y.

Provozovatel vozidla (žalobce) se přitom své odpovědnosti nemůže zprostit sdělením identifikačních údajů osoby, jež měla vozidlo v době spáchání přestupku řídit, aniž by tyto údaje správnímu orgánu I. stupně umožňovaly tuto osobu reálně ztotožnit a kontaktovat a následně s ní vést přestupkové řízení. Posouzení této námitky lze tedy uzavřít konstatováním, že postup správního orgánu I. stupně byl správný a zákonný a námitka tak nemohla být důvodná.

Žalobce namítal také nedostatečné vymezení způsobu spáchání skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť nebylo přesně specifikováno, jakého protiprávního jednání se nezjištěný řidič vozidla žalobce dopustil. Ani tato námitka není důvodná. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že porušení pravidel silničního provozu spočívající v „*neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Zahradnická 12 v Brně dne 20. 12. 2014 v 12.30 hodin*“. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování jiných správních deliktů musí být řádný popis skutku, tak i jeho právní kvalifikace součástí výroku správního rozhodnutí. Lze poukázat zejména na usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, podle něhož *výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]*.

Jak popis skutku (včetně místa, času a způsobu spáchání přestupku nezjištěného řidiče), tak právní kvalifikaci, výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje. Krajský soud připouští, že vymezení způsobu spáchání přestupku nebylo zcela specifikováno, nicméně je stále ještě akceptovatelné. Slovní spojení „*neoprávněné zastavení nebo stání*“ je zjevně převzato přímo z ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a představuje tak obecnější pojem pro jednotlivé dílčí způsoby porušení příslušných dopravních předpisů. Přesto si z něj lze učinit dostatečnou představu o povaze (způsobu spáchání) přestupku, jež je navíc dále konkretizována v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde se hovoří o porušení povinností vyplývajících ze zákazové značky „*Zákaz zastavení*“ (č. B 28) a také obsahem správního spisu. Žalobce ostatně ani blíže nekonkretizoval, v čem přesně spatřoval újmu, jež mu shora popsáním vymezením skutku vlastně vznikla.

Stejně tak nelze ztrácet ze zřetele smysl nároků, jež judikatura klade na výrok rozhodnutí o správním deliktu. Tím je především požadavek nezaměnitelnosti popisu skutku se skutkem jiným. Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení

překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada *ne bis in idem*), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem. Z praktického hlediska je proto zaměnitelnost skutku žalobce, resp. přestupku řidiče vozidla s jiným zcela vyloučena.

Co se týče oznámení o zahájení řízení, pokud krajský soud uvedený popis skutku akceptoval ve výroku správního rozhodnutí, tím spíše tento popis ob stojí i v rámci oznámení o zahájení řízení, kdy se nepožaduje již finální (zcela konkrétní) vymezení skutku, ale postačí vymezení obecnější. Na základě takové oznámení přitom žalobce musel mít základní představu o tom, v čem přestupek nezjištěného řidiče spočíval, zvláště v situaci, kdy v předcházející výzvě k zaplacení určené částky byl tento přestupek vymezen zcela konkrétně. Proto podle názoru krajského soudu nemohlo dojít k omezení jeho práva na obhajobu.

O další námitce, podle níž správní orgán I. stupně pochybil, jestliže nenařídil k projednání správního deliktu ústní jednání, posoudil krajský soud následovně:

Předně, názor žalobce, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jež je řízením, ve kterém se rozhoduje o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, je potřeba analogicky k trestnímu řádu a zákonu o přestupcích nařídít ústní jednání vždy, není správný. Byť by krajský soud přistoupil na premisu, že obvinění žalobce z předmětného správního deliktu bylo skutečně „trestním obviněním“ ve smyslu Úmluvy a splňovalo tzv. Engelovská kritéria [viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 8. 6. 1976, ve věci Engel a ostatní proti Nizozemí, stížnosti č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72], nemůže souhlasit s argumentem žalobce a v důsledku ani s jím citovaným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015 - 35, že by z této skutečnosti v případě tzv. jiných správních deliktů automaticky vyplývala i povinnost obligatorně nařizovat ústní jednání.

Účinná právní úprava tzv. jiných správních deliktů (tedy i správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu) obecně nezná institut obligatorního ústního jednání tak, jak je tomu u přestupků (srov. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích); při posuzování nutnosti nařizovat ústní jednání je proto potřeba vycházet z úpravy subsidiární, tj. z § 49 správního řádu. Ten ve svém prvním odstavci stanoví, že „(ú)stní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.“

I Nejvyšší správní soud v již shora citovaném rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, s odkazem na svůj rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004 - 53, výslovně uvedl, že v řízení o správních deliktech nemají správní orgány povinnost vždy nařídít ústní jednání. V kontextu standardů čl. 6 Úmluvy pak konstatoval, že „(s)oulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk

stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“ Na okraj lze poukázat i na novou úpravu přestupků účinnou od 1. 7. 2017, která již s obligatorním konáním ústního jednání vůbec nepočítá (viz § 80 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Důvodová zpráva k novému zákonu k tomu uvádí, „že pokud je připuštěn soudní přezkum, v rámci něhož bude čl. 6 Úmluvy naplněn, vybrané procesní záruky nemusí být nutně zajištěny ve fázi správního řízení.“

Podle názoru krajského soudu, jak již tento uzavřel i ve zmíněném rozsudku ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016 - 29, tyto závěry přesně dopadají i na nyní projednávanou věc, neboť i nyní měl žalobce možnost účastnit se jednání před soudem, na němž přitom ani výslovně netrval. Nad rámec citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu lze navíc poukázat i na další příklady judikatury ESLP, ve kterých tento dokonce akceptoval i situace, kdy se jednání vůbec (tj. ani před soudy) nekonalo. Za klíčový lze považovat zejména rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 23. 11. 2006, ve věci Jussila proti Finsku, č. 73053/01. Přestože se tento rozsudek vztahoval k řízení o daňovém deliktu, lze jej - minimálně pro ilustraci - připomenout i v této věci, která dle přesvědčení zdejšího soudu rovněž nespadá do tzv. tvrdého jádra trestního práva. V uvedeném rozsudku přitom ESLP řekl, že ne všechny trestní případy si s sebou nesou nějaké významné stigma (mívají tak různou váhu) a dovodil, že v takovém případě je možné úplnou absencí jednání akceptovat. „*Extenzivní interpretace pojmu „trestní (obvinění)“ tak byla ve věci Jussila kompenzována restriktivní interpretací rozsahu garantovaných práv*“ (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 581). Upozornit lze také na rozsudek ESLP ze dne 12. 5. 2010 ve věci Kammerer proti Rakousku, č. 32435/06, jenž z těchto závěrů vycházel.

S uvedenými závěry přitom není v rozporu ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 - 30, o nějž se žalobce opíral. Tento rozsudek se totiž výslovně nezabýval obligatorním nařizováním ústního jednání, ale nároky na dokazování ve správním řízení. V návaznosti na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 82, sice zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti, tento požadavek ovšem vztáhl k zásadně povinnému provádění důkazů za přítomnosti účastníků řízení. Jinými slovy - zmíněný rozsudek devátého senátu ve skutečnosti argumenty žalobce nijak nepodporuje;

devátý senát ostatně např. v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 83/2016 - 48 výslovně konstatoval, že ústní jednání u správních deliktů vždy povinné není.

Lze tedy uzavřít, že ze všech shora uváděných důvodů nelze považovat odkaz žalobce na čl. 6 Úmluvy za případný. Obdobně lze reagovat i na údajné porušení čl. 38 odst. 2 Listiny, jehož řádné naplnění lze spatřovat právě v možném nařízení jednání před soudem. Ochranu práv účastníků řízení ostatně naplňuje i samotný § 49 odst. 1 správního řádu, jenž vyžaduje nařízení ústního jednání, je-li to nezbytné k uplatnění jejich práv. K tomu v projednávané věci nedošlo.

Samotné dokazování totiž v nyní projednávané věci proběhlo v souladu s východisky obsaženými v uvedených rozsudcích. V návaznosti na uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30, lze ust. § 51 odst. 2 správního řádu vyložit tak, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání (§ 49 správního řádu) nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci zásadně předem vyrozuměni. V projednávané věci správní orgán I. stupně prováděl dokazování mimo ústní jednání, nicméně žalobce (jeho zástupce) o tom řádně a s dostatečným předstihem vyrozuměl v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 11. 2. 2016, č. j. ODSČ-91292/15-17. V tomto vyrozumění bylo uvedeno, že dne 9. 3. 2016 v 9.00 hod. v budově na adrese Kounicova 67, Brno, kancelář č. 545, bude prováděno dokazování mimo ústní jednání. O provedeném dokazování, jež ve stanovený den proběhlo, byl vyhotoven protokol, kde bylo popsáno, jaké listiny (šlo o obsah správního spisu – oznámení přestupku, fotodokumentace, karta vozidla, listiny související s výzvou řidiči vozidla k podání vysvětlení) byly k důkazu provedeny (srov. také § 53 odst. 6 správního řádu ve spojení s § 18 odst. 1 téhož zákona). Žalobce (ani jeho zmocněnec) se přitom provádění tohoto důkazu vůbec neúčastnil a na možnost vyjádřit se k prováděným důkazům tak sám rezignoval. Z pohledu zákonnosti napadeného rozhodnutí je přitom nerozhodné, že žalobce (jeho zmocněnce) nebyl výslovně poučen o možnosti účastnit se provádění důkazů. Nejenže byl totiž poučen o možnosti se ve stejném termínu vyjádřit k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, navíc zmocněnec žalobce (společnost FLEET Control) si jako osoba vystupující opakovaně v celé řadě správních řízení tohoto práva musel být vědom. Ostatně proč by jinak správní orgán I. stupně žalobce vůbec vyrozumíval. V žádném případě tak nemohlo dojít k jakémukoliv zkrácení jeho procesní práv. Lze tedy uzavřít, že námitka, že ve věci nebylo konáno ústní jednání a že dokazování proběhlo nezákonně, je tedy ryze účelová a bez jakéhokoliv reálného obsahu.

Žalobce konečně zpochybnil rovněž důkazní podloženost závěrů správních orgánů o spáchání přestupku nezjištěným řidičem vozidla, jenž měl neoprávněně zastavit a stát v působnosti dopravní značky „Zákaz zastavení“ (č. B 28). Podle žalobce není možné vycházet z oznámení přestupku, které je *de facto* pouhým úředním záznamem a které nadto obsahuje fotografie, z nichž není zřejmé, že by vozidlo žalobce v působnosti značky B 28 skutečně stálo. I tato námitka je nedůvodná. Žalobce zpochybňoval použitelnost písemnosti označené jako oznámení přestupku s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, podle něhož úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci, nelze jej tak považovat za důkazní prostředek ve smyslu § 51 odst. 1

správního řádu. Krajský soud se ztotožňuje s tím, že písemnost (zde: oznámení přestupku) nelze posuzovat pouze podle jejího označení, ale zejména podle její skutečné povahy; to však na použitelnosti oznámení přestupku v tomto případě nic nemění. Tato dokumentace totiž svým obsahem v zásadě nepředstavuje nic jiného než souhrn základních údajů a fotografií. Obsahuje pouze údaje o datu, lokalitě, čase zjištění přestupku, údaje o zachyceném vozidle a především fotografie tohoto vozidla. Fotografie mají přitom vlastní vypovídací hodnotu, nejedná se o náhražku svědecké výpovědi (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, bod 20).

V této souvislosti je potřeba říci, že ani ze zákona ani z judikatury správních soudů nevyplývá, že by vůbec nebylo možné vycházet z dokumentace (záznamu) přestupku. „Podle § 137 odst. 4 správního řádu (...) nelze jako důkazní prostředek užít pouze záznam o podání vysvětlení; obdobně podle judikatury nelze čtením úředních záznamů prokazovat skutečnosti, které lze objasnit pouze bezprostřední svědeckou výpovědí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 – 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. 9. 2010, čj. 1 As 34/2010 – 73, č. 2208/2011 Sb. NSS) [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016 - 35]. V nyní posuzované věci však o tyto případy nejde. Správním orgánem I. stupně byly z předmětné dokumentace převzaty toliko zaznamenané údaje o době a místě přestupku, o automobilu žalobce, jež představují v zásadě jen konstatování skutečností, jež jsou zachyceny na pořízených fotografiích a pak samozřejmě i tyto fotografie. A ty byly zcela zákonně jako důkazy provedeny (viz shora).

Na těchto fotografiích je přitom vidět vozidlo tovární značky BMW. Na dvou z fotografií (fotografie přídě a zádě vozidla) lze pak zcela průkazně identifikovat i registrační značku žalobce, tj. 1AT 1621. Na další fotografii lze vidět ceduli s nápisem Zahradnická 12, na další pak na levé straně ulice jasně viditelnou zákazovou dopravní značku „Zákaz zastavení“ (č. B 28). Podle názoru soudu tak tyto podklady představují zcela dostatečnou oporu pro závěr, že nezjištěný řidič spáchal přestupek spočívající v „neoprávněném zastavení a stání“.

Nelze přitom přisvědčit tvrzení žalobce, že by z těchto fotografií nebylo jednoznačně seznatelné, zda vozidlo žalobce stálo v působnosti zmíněné dopravní značky, když není jasné, jakou má fotografie této značky relevanci k ostatním fotografiím. Nehledě na to, že tuto otázku žalobce - a to navíc zcela obecně - zpochybnil až v podané žalobě a v řízení před správními orgány v této souvislosti zůstal zcela pasivní (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47), tato argumentace především zcela pomíjí technické možnosti dokumentování tohoto typu přestupku. Vzhledem k tomu, že se předmětná zákazová značka č. B 28 často vztahuje na dlouhé úseky, je nezdůvodnitelné již z logiky věci nemožné na jediné fotografii zachytit jak tuto značku, tak všechna vozidla (včetně registračních značek) stojící v její působnosti. Na jednotlivé fotografie – fotografie dopravní značky a konkrétního vozidla – je proto potřeba nahlížet v jejich souhrnu. Městskou policií byly tyto fotografie předloženy společně a jejich souvislost je zřejmá i z časového údaje uvedeného na všech fotografiích (vždy 20. 12. 2014 kolem cca 12:30 hod.). V tomto případě lze potom na vzájemnou souvislost fotografií usuzovat i z přítomnosti vysokého lešení jak na fotografii zákazové značky, tak v dále na fotografii přídě vozidla. Krajský soud proto považuje za prokázané, že vozidlo žalobce v působnosti dopravní značky „Zákaz zastavení“ (č. B 28) stálo.

VI. Závěr a náklady řízení

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti shledal krajský soud podanou žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. 6. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu